

De dona a dona

Carme SERRADELL

Núria Albó

Alcaldessa de La Garriga

Núria Albó és una dona de 55 anys que exerceix com alcaldessa de La Garriga. Està separada i té quatre fills, i tres netes, el seu aniversari serà aviat ja que va néixer un dos de juliol i el seu horòscop és cranc. És llicenciada en Filologia catalana. Segons ella, «em vaig ficar a la política de pura casualitat, em van demanar per ficar-me a les llistes de l'ajuntament i...» També es defineix com una enamorada de la música clàssica i per la Núria «Quan arribo a casa el primer que faig es posar Radio Nacional-2 on fan programes de música clàssica. Per mi Mozart és el número 1».

-Quin és el balanç d'aquests set anys i mig de gestió municipal?

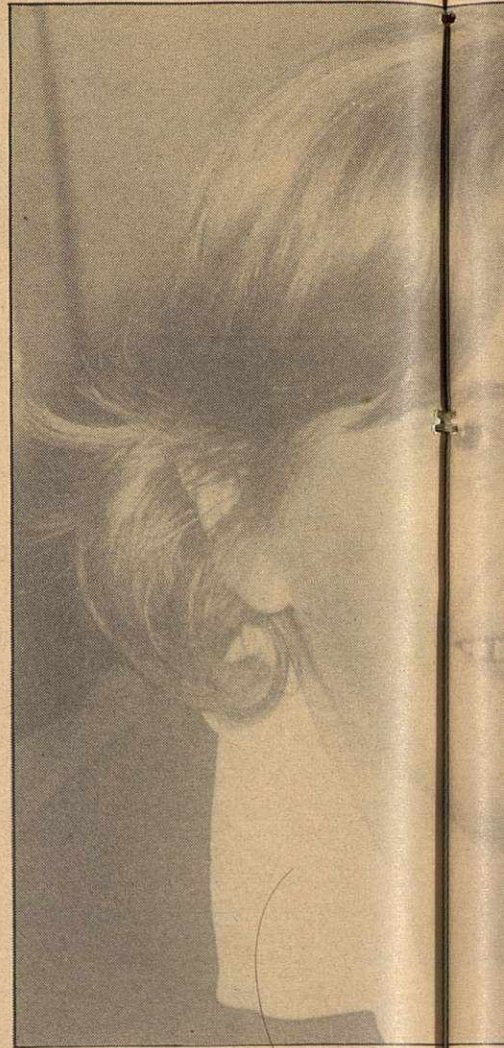
-Estic contenta, s'han dut a terme moltes coses, hi havia dèficits de tot i els hem anat cobrint, el meu equip és bo. En la part escolar no es nota el descens de natalitat, a part de que neixen criatures, venen a viure gent que aquí tenien la segona residència. Ara necessitaríem una altra escola d'EGB, i més des de que les monges han tancat.

-Et presentaràs a les properes eleccions municipals?

-Sí, perquè el meu grup em diu que haig de continuar.

-S'ha denunciat la manca de dones a les llistes electorals, per què hi ha poques dones a la política?

-És un problema causat per dos motius: la reticència dels varons perquè aquests llocs els volen ells i que hi ha poques dones interessades en la política. L'home pot tenir la carrera familiar i política, la dona té incompatibilitats de cuidar la família i ser

ACCIO' — PERVERSIÓ'

Y
N
A
B
U
J
M
J

C O

Onze de la nit. Fa fred. Una fina capa de pluja cau sobre la ciutat. Les vores estan desertes. En aquestes hores qui és el boig que gosa sortir, em pregunto ingènuament. Agafo la moto i emprenc un cop més l'itinerari del desencant, de la mobilitat i el frenesí.

A poc a poc, com de costum, veig aparèixer, dels portals de velles cases a joves i gent amb pintes xocants, embolcallats amb vestimentes extremades i d'aspecte insòlit. Primera parada: Presentació d'una nova publicació en una coneguda glòria de l'urbe. Revista en gran format entorn als «mass-mèdia» i la cultura pop. Excel·lents fotografies i una austera maquetació.

Els convidats abordem pels flancs de la barra improvisada. Cóctels de xampany, patés i delícies

vàries són devorats amb suprem refinament per uns i altres. L'ambient es carrega. Ja tots parlem amb tots i salutem als anfitrions. El temps passa i les provisions disminueixen, així que, prudentment, em retiro abans que la festa decaigui.

Surto al carrer. La pluja ha parat. Em trobo, afortunadament, a un parell d'amigues que em conviden a anar amb elles a una desfilada de moda, que es realitza en una discoteca de dos carrers més enllà. No m'hi nego. Arribem tard i el passi ja ha començat. Una variada quantitat d'individus observen els dissenys, molt «glamourosos» per cert. Finalitza l'acte amb una hecatombe d'aplaudiments i felicitacions. Aconseguixo despistar les meves amigues, que no paren de parlar-me de qualitats de teixits, i em

